

Siden det var meldt regn var planen idag å dra på «Harrytur» til Geilo. Men siden buss 334 fra Haugastøl viste seg å måtte bestilles via taxisentralen i Geilo—pga. lav trafikk (vi var tydeligvis de eneste som ville reise kollektivt idag), så vi endte på kafé i Ustaoset, handlet og hjem til Solheim via Lorthøl.

Det var kanskje like greit. Følelsen jeg får av sparken i Geilo—«verdens største!»—er at den er fantasifull på en slik måte at den setter folk litt ut, de blir kanskje litt fjollete, bruke en masse penger i Geilo og tar «alvoret» siden. Men folk jeg har truffet i fjellet her er jo ikke sånn. Litt travle, men turvante.

Når vi går ute i naturen har vi det til felles. Men under denne onsdagens grå og regntunge himmel, går vi over heiene med noen lokale matvarer og jeg gleder meg til å lese i Spinoza's hebraiske grammatikk. På hebraisk skrives snø גשם . Det er også et tall: 333. En link til andre ord med samme sum.

Spinoza forankrer sin geometriske tilnærming i Etikken i det han kaller for alminnelige begreper. Det allmenne består i hva som er felles mellom ting. Det behøver ikke være det som er vanlig. Det eneste som kreves er at det er en forbindelse og at den er spesifikk. Hvilket åpner for en rekke forbindelser.

Forholdet mellom tanke og utstrekning er verken vanlig eller uvanlig. Ei heller forholdet mellom idé og materie. Enn si mellom kropp og sinn. Det er forhold som ikke er under tiden—den éne er ikke før den andre—og er slik nødvendige. Under hvilke spesifikke forhold kommer realiteten til uttrykk?

Om vi er underlagt sansene, fornuften eller intuisjonen så er spørsmålet det samme. At 'tanke og utstrekning er én og samme ting, i substans' er realiteten: under hvilke spesifikke forhold kommer denne realiteten til uttrykk, og holder på en iboende forståelse? Det er evigheten som spør, måvite.

Det vi må ha klart for oss er at evigheten—under Spinoza's penn—vil ha presise svar fra oss som lever under tiden: om vi kommer frem til et spesifikke svar T_0 , må vi gå videre og presisere... ikke bare én gang T_1 , men to ganger T_2 . Tvergastein: turen (T_0), byggingen (T_1) og tiden levd der oppe (T_2).

Tvergastein er som en slags «surdeig» som Arne Næss bruker i en mengde andre forbindelser enn de som har en opplagt tilknytning til Tvergastein. Det som trolig er viktig her er transformasjonen av et abstrakt prinsipp til et navn: det abstrakte blir konkret og kan bli en «starter» for forbedringer.

Når jeg så inn gjennom vinduet til hytta var det både utvalget og plasseringen jeg festet meg med: over de 14 årene Arne Næss levde der oppe har de vunnet sin rett til å stå der hvor de står. Interiøret er adekvat. Det kan tilsvarende utvikle seg et adekvat forhold mellom tur og samtale. Javisst!

Da jeg spaserte med Steinar Laumann i egnen rundt Leveld fortalte jeg om turen som Mariann og jeg hadde til Bergsjø. Når jeg gikk med Mariann til Prestholtseter fortalte jeg om turen med Steinar til Tvergastein i vinter. Turer er ikke bare forbundet med stedsnavn, men også turfellenes navn.

Når man går på tur med noen er det adekvat å snakke om turer man har gått med andre (det adekvate og det uendelige henger sammen i Spinoza's filosofi). Det som holder på et interiør. Det som holder på en tur. Det som holder på spillerommet som 'kroppslig avstand' indikerer i korona-tiden.

Hva som er adekvat i spillerommet som finnes i et domene som kjenne-tegnes av et maksimum og et minimum—mellom avstanden som blir så stor at man mister kontakten, og avstanden som blir så liten at smittefaren tar over: jeg satt på en stein og drøftet dette med to statlige kontrorister.

Det var på trammen til Næss-hytta m/utsikt til klatrehytta. To damer m/jobbs i offentlig sektor som bruker TEAMS. Definisjonene av uendeligheten 3 ansikter er fritt etter Deleuze. Hva dette har med Spinoza's grammatikk å gjøre er hans tese om at alle språkelementer på hebraisk har status som navn